

Három

*Három fehér madár követ.
Fekete az ég.
A legelső madár követ
erős kezemért.*

*Három fehér madár követ.
Fekete az ég.
A második követeli
szívem erejét.*

*Hajakat hoz a harmadik,
festett-feketét.
Három fehér madár követ.
Fekete az ég.*

TORNAI JÓZSEF

Első ábrándozás

*Megette hajadat a síkság,
végighúztad szoknyád a nádasokon,
szikeseken. Én, lenyűzött, öreg fűzfa,
nem hajlok, nem rügyezek,
esők hajtanak rajtam zöldet,
gazdag penészt a kérgemen.
Mióta virít a mosolyod
valahol, hosszú messzeségben?
Komor, vagy ragyogó vagy ott
az idegenek között?
Fogaidon éppúgy játszik a tűz,
mint itthon, velem nyújtózva az ágyon,
elragadtatásunk prémei alatt?
Kibontja-e övedet a szél,
hogy bőrödet megmutassa
hajnalnak, éjszakának?
Másként illatozhat már a nyakad,
más cipőkbe bújik a lábad,
más énekbe kezdesz,
ha föltolul véred az idegen ujj
cirógatásától.
Mit látsz házadból kitekintve?
Mit látsz gyönyöreid ablakából?
Hármas agancsú szarvasok vonulnak
inni a szemöldököd alatt,*

erdők és oszlopokra tűzött lókoponyák
magasodnak körülötted
zene közben, szerelem közben?
Part meredélyén állsz — eltűnőben.
A nyitva hagyott ajtón veszélyes levegő
ömlik be utánad. Kiszáradtam.
Föléledtem. Látom árnyékokat
ágyam fölött a mennyezeten.
Ne gyere vissza. Gyökerezz le a messzeségben,
borítsd be hajaddal a lapályokat,
szülendő gyerekeidet.
Nekem elég az itthagított:
szeme mint a tied,
befér minden remény és üresség.

Második ábrándozás

Az idő nem mozdul.
Emlékszel, eddig hogy szaladt?
Tíz éve: először láttam kezed
egy asztal lapján,
először tévedt szemem a zöld
hullámszövetbe, szemedbe.
Vársz és nézed az idegen föld
mozgását: horpadásokat, homokkúpokat,
a pusztá arcát,
elrejtőzve önmagad elöl is.
Nem lépsz ki szenvedélyedből,
minden tüzedet új
vallásodnak adod,
mindent egyetlen kútba dobva.
Hogy sírtál, mikor nem szerettelek,
hogy jöttél a szobámba,
mikor szerettelek — fehér kézzel,
piros bőrrel: fekete hajaddal
a párnákat, székeket elöntve.
Jobban habzolt érted a szívem,
mint kivallottam,
tisztá szemmel akartalak
magamba ölelni
és most a semmit kell helyetted
véres pillákkal.
Nem süttött ki a nap,
mióta elmentél,
berozsdásodtak a ház kilincsei,
a záruk sírnak, mint a fiunk.

Ha tudná, milyen messzire
sodortak téged az utak, lobogások!
És nem hoz vissza kocsi.
Azelőtt te vágtad le a hajam,
te mutattad fejem a tükörben;
férfi voltam, boldog láng
sötéten ránkmeredő éjszakánkban.
Gondolataim naponta kinyúltak
valami után, közelebb
hozták a lehetetlent.
Szembe tudtunk nézni vele.
Most újra láthatatlan, mint te.
Reggelente még aludtam, mikor tejet,
kenyeret szoktál hozni az ágyam mellé.
Te szoba földjére kifolyt tej,
sárkeményre száradt kenyér!

